

T. S. THOMAS

Londinium hercege

T. S. THOMAS

LONDINIUM
HERCEGE

EATEN-TRILÓGIA

1. KÖTET

ATHENAEUM

© Tóbiás Sándor, 2015

A műben szereplő Shakespeare-idézeteket
Kosztolányi Dezső műfordításában adjuk közre.

Kiadta az Athenaeum Kiadó, az 1795–ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős kiadó: Nyáry Krisztián
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.

Tel.: 1–235–5020

www.athenaeum.hu

www.facebook.com/athenaeumkiado

athenaeum@lira.hu

Felelős szerkesztő: Saródi Szilvia

Műszaki vezető: Ráczi Julianna

Borító: Földi Andrea

Tördelés: 9s Műhely

Készült az Alföldi Nyomda Zrt.-ben

Felelős vezető: György Géza

ISBN 978-963-293-459-4

Egy...

Már tíz perce lapulok a gazban. Eszembe jut, amit Luka mesélt arról, miért ilyen pirosas a színe. Radioaktivitás. Idióta szó, már senki sem használja. Luka is csak a nagyapjától hallotta. Tőle örökölte a mesélőképességét is, azt lefogadom. Zörgést hallok balról, ez nem a szél. Így már nem ér meglepetésként a felém suhanó fahusáng. A támadást könnyen kivédem a saját botommal, majd fölugrok, és az ellenfélre mosolygok. Az osonás ma nem az erőssége. Újra lecsap, de ez is kivédhető. Támadni azért nem merek. Próbálok adni a lazát, de látja rajtam, hogy előnyben van. Felém döf a bottal, mintha le akarna szúrni. Hátraugrok, de még így is horzsolja a vesém környékét. Kitűnő alkalom, hogy jól pofán vágjam. Persze lassú vagyok, és a másik kezével megszerzi a fegyveremet.

– Most mondanom kéne valamit – Luka a környék legnagyobb szófosója. Csöndben töltött rekordja maximum tizenöt perc.

– Nem vagyunk ötévesek. A felnőttek kussban harcolnak – a válaszból még a süket is kiérzi, hogy megsértődtem. Mint egy ötéves.

– Azokban a könyvekben mindig mondanak valamit közben, nem? – Lukát mindig is érdekelték a könyvek, de őt senki sem tanította meg olvasni. Főljánlottam neki, de a büszkesége erősebbnek bizonyult. Mindig is irigykedett a viszonylag választékos beszédemre. Utoljára csak Londiniumban hallott ilyet.

Nem válaszolok, mert a Londinium szó ismétlődik a fejemben. Az élet két véglete. Luka kibírná. Nemcsak magasabb és jobban táplált, de keményebb is, mint én. Ő a génekre fogja, de gyanítom, hogy valahonnan zöldséget lop. Vagy ami még jobb, tápot. Vannak dolgok, melyekről még Luka sem beszél.

– Mi bajod van, Dem? – csak daczból kérdi, pontosan tudja, mi bajom van. Még sosem engedett győzni.

– Semmi. Azok színdarabok. Semmi közülük a valósághoz – próbálok úgy válaszolni, hogy azt higgye, odafigyelek rá.

– Honnan tudod? – Luka felkap egy megfeketedett kavicsot, és olyan messzire dobja, hogy a mező vörösséssárga derengésében nem is látom, hova esik. De amit a horizonton látok, rögtön visszaparancsolja a gondolataimat Londiniumból. Ezt nem hiszem el...

Luka is elkomorodik, ahogy meglátja őket. Mind a négyen ott sétálnak a tanyájuk felé, egy üveget adnak kézről kézre, közben arra is ügyelnek, hogy a járásuk legalább olyan peckes legyen, mint azokban a westernfilmekben, melyekről

Luka nagyapja mesélt. Egyikük megtorpan, ahogy észrevesz minket, megállítja a többieket is. Elindulnak felénk. De nem futunk el. Nem vagyunk puncik, ahogy apám nevez minket. Bevárjuk őket. Tudom, hogy baj lesz, a szívem kalapál, a gyomrom lezsibbad. Luka a kezembe nyomja a botomat. Nem hiszem, hogy komolyan gondolta. Nem a létszámfölényük az ijesztő. Mivel jóltápláltak, önmagukban is fenyegetőek.

– Temegmitdobálgatszittöcsi?

Ennyit a választékos beszédről. Inkább befogom, különben nekem annyi. Már csak tíz méterre vannak. Gyáva vagyok. És ezt utálok. Jobban utálok, mint őket.

– Mi a helyzet, tesók? Csak levegőzünk, nem felétek dobtam azt a kis kavicsot. – Luka is tudja, hogy fölöslegesen rizsázik, de folytatja: – Kezd borulni. Szerintetek is esni fog?

Az Alston fivérek személyesen: Conway, Connor, Clyde és Cliff. Az apjuknak fura kötődése lehet a c betűhöz. Valószínűleg ő is csak eddig tudja az ábécét.

– Hány évesek vagytok, mi? Csitrik! Botokkal meg kavicsokkal szórakoztok?

Az Alston fivérek egyáltalán nem érdekli, hogy esni fog. Ami azt illeti, per pillanat engem sem. Mert most másra készülök. A fájdalomra. Lenézek a kezemben lévő botra. Annyira egyszerűek és látványosak a harci pózok abban a könyvben. Még Lukával elgyakorolva sem olyan vészes. De élesben... Mit csinálok élesben? Nem tudom.

– Mi a franc közöd van hozzá, te paraszt? – ezt én mondtam? Luka leesett állal bámul rám. Az Alston fivérek sem ta-

lálnak szavakat. Mondjuk. Ők nem szóbajnokok... Igen! Ezt én mondtam! Nem fogom fel, hogy másodpercekre vagyok a befosástól. Nem fogok fel semmit. Csak kimondom, amit gondolok.

– Megmutathatom, mire használjuk. Látom, kíváncsi vagy – meglengetem a botot a kezemben, és lelki szememmel látom, milyen szánalmasan nézhetek ki. Nem kell sokáig gondolkodnom ezen, Clyde már majdnem a földön fetreng a röhögéstől. És ami tényleg megdöbrentő, még Luka is. – Te meg mit röhögsz? Kaphatsz te is, te trágyszabáló!

Erre még hangosabban hahotázik, mondani próbál valamit, de jókedve felülkerekedik.

– Imádlak, haver, imádlak – és csak röhög, röhög, lassan már lányos vihogással hahotázik, mígnem Conway gyomorszájon rúgja. Luka magzatpózban terül el a földön, levegőért kapkod. Hivatalosan is berezeltem. Utálok félni. Elegem van belőle. Megszorítom a botot a kezemben.

– Ki lesz az első, csajok? – ez is az én számat hagyja el, nem túl költői, de legalább ők is megértik. Connor tesz egy lépést felém. Hátrálok. Ennyit a férfisságról.

– Én – Connor széttárja a kezeit, és várja, hogy támadjak. Komolyságot erőltet magára. Cliff vihog egyet, majd meghúzza a kezében lévő üveget. Nem futhatok el. Pedig el akarok. Lukára pillantok, aki csendben fekszik a gazban, a légzése már visszaállt normálisba. Csak állok, és egyenesen Connor szemébe nézek. Tudom, látja az enyémben a félelmet. Neszt hallok oldalról, Clyde megindult felém.

– Állj! – Connor hangjára Clyde megtorpan, értetlenül néz a testvéreére. – Húzz onnan!

Clyde vonakodva bár, de engedelmeskedik. Valószínűleg nem szokta meg, hogy parancsolgassanak neki.

– Nem akarok verekedni! – Visszatért a józan eszem? Vagy csak egyszerűen gyáva vagyok. Most már tudom, mit csinálok. – Csak hagyjatok minket békén. Ez senkinek sem jó.

Connor még mindig komolyságot erőltet magára.

– A barátotok akarok lenni. – Hogy én mekkora egy szánalmas szerencsétlenség vagyok! Tényleg a barátjuk akarok lenni? Hát persze, a félelem fura dolgok kimondására késztet. Félelem. Londinium. Utálok félni.

Clyde megint felvihog, Connor egy fenyegető kézmozdulattal elhallgattatja.

– A barátunk? Most fenyegettél meg!

– Akkor még nem voltam a barátotok – ennél nem tudtam jobbat kitalálni. Luka rögtön föl is nyög. Tudom, hogy nem a fájdalmai miatt.

– Rendben, öcsi. Nem akarod, hogy agyonverjünk. Nem fogunk megverni. Szavamat adom.

A fivérei úgy néznek Connorra, mintha éppen most szavalt volna el egy szerelmes szonettet. Miért nem könnyebbülök meg? Connor elmosolyodik. Tudom, hogy baj van.

– Én. Én foglak agyonverni. Nem mi. Egyenlő küzdelem – a fivérei erre óbégatni és tapsolni kezdenek. Connor külön figyelmet szentel ma rám. Ez rosszabb, mint ha mindegyikük csak mellel meggrugdosna, pofozna, vagy cibálna. Ez nem

játék. Connor koncentrálni. Rám. Csak rám. Emlékszem, mi történt egy éve azzal a kis szerencsétlen parasztgyerekekkel a szomszéd tanyán. Connor koncentrálni rá. Nincs rá bizonyíték, hogy az elkövető Connor volt, de ez afféle nyílt titok azóta. Ide senki nem jön nyomozni. A halál az élet természetes velejárója. Ezt Londiniumban is tudják. És őket nem érdeklik a parasztok.

Odafent szó szerint gyülekeznek a viharfelhők. Mindenki tudja, mit jelent az eső, de egyikünk sem mozdul. Connor fölpillant az égre.

– Ezt gyorsan elintézzük – ezzel nekem ugrik, én pedig reflexből suhintok a bottal. Ő könnyedén elkapja, kicsavarja a kezemből, kirúgja a lábam. Hanyatt vágódok, már érzem is az ütések a fejemen és a felsőttestemen. Még a sípcsontomra is jut egy-kettő. Connor elképesztően gyors botcsapásokat mér rám, nem tudom, melyik részemmet védjem.

– Connor! – a kiáltás forrása Clyde. Az okot is tudom. Először az arcomon érzem. Egyszerre hűsít és éget. Hullik egy csepp a kézfejemre is. Az Alston fivérek szó nélkül rohanni kezdenek a farmjuk irányába.

Az eső egyre sűrűbben és nagyobb szemekben esik. Föl kell állnom. Hirtelen Luka hajol fölem és fölránt. Egy másodperc is alig telik el, már egymást támogatva futunk a végtelen mezőn. Legközelebb az Alston-farm van. Oda nem mehetünk. Sehol egy fa. Sehol egy elhagyatott ház. Szerencsére Luka meglepően jól ismeri a mező minden zugát. Ösztönösen

vezet ahhoz a rozsdás roncsához, ahol gyerekkorunkban cowboyosat játszottunk. És ahol megismertem Clovert.

Szóltanul nézzük, ahogy az eső fölveri a port, mintha füstölne a mező. Luka szerint ez tényleg füst. A nagypja mesélte, hogy az ő ükszülei idejében még nem volt veszélyes az eső. Sőt. Egészséges volt. Akár meg is lehetett inni. Arra, hogy miért veszélyes az eső, már megint azzal a radioaktív szóval jön. Szerinte ez az a sugárzás, amiről az emberek folyton beszélnek. Engem már úgy neveltek, hogy az „eső” szóra is halálra rettegjem magam. És ez még valaha egészséges is volt... Nem tudom, mennyit lehet elhinni Luka nagypjának, mert hát köztudottan elég habókos volt az öreg. Én valahogy mégis el akarom hinni. Szerettem a történeteit.

Luka nem dönti meg a rekordját, még idő előtt megszólal.

– Király voltál azért.

– Már megint beégtem. Ha nem kezd el esni, megöl.

– Az biztos. Mi volt a neve annak a szerencsétlennek?

– Nem emlékszem. Valami Amos.

– Igen, ő volt az. Egyszer-kétszer találkoztunk vele.

– Csak egyszer. Másodjára a temetésén – valójában egyikünk sem akarta felhozni a témát. Hallgatunk tovább.

– Tudom, miért nyírta ki Connor – Luka egy bottal rajzolgat vonalakat a porba. Felettünk a rozsdás fémkupolán rendületlenül dübörög tovább az eső. Luka szerint régen ez egy jármű volt, ahova behúzódtunk most az eső elől. Akkoriban tanknak nevezték. Valami lánctalpakon közlekedett. El sem

tudom képzelni, milyen lehet egy földön közlekedő jármű. Sokszor látom Londinium hajóit elszállni felettünk, de bele sem merek gondolni, milyen lehet, amikor egy ilyen szerkezet mellettem robog el.

– Az is csoda, hogy indítéka volt.

– Volt. Clover – Luka felém sandít, tudja, mit jelent nekem a név. Úgy teszek, mintha meg sem hallottam volna.

– Nem biztos, hogy Connor volt – tudom, hogy Connor hidegvérű gyilkos, de igyekszem elterelni a témát. Luka viszont hajthatatlan.

– Szerelmesek voltak egymásba. Az az Amos meg ő.

Most már én is a földet nézem, keresek egy kis ágat, hogy rúnákat rajzolhassak a porba. De feladom. – Clover nem szerte a parasztokat. Ez csak pletyka.

Az Alston családban egészen pontosan 18 évvel ezelőtt történt egy csoda. Megszületett Clover, Alston gazda egyetlen és féltve őrzött lánya. A bátyuskái nemigen szívelték gyerekkori barátait. Így természetesen Lukát és engem sem. Cloverbe minden barátja beleszeretett. De ugyan ki másba szeretünk volna bele? Keleten az Olsten-farm van, ott két leányzó is akad, de sem viselkedésileg, sem külcsínre nem jellemezném őket. Luka csak a radioaktív szót használja rájuk. Nyugaton van a Beeley-farm, az ottani gazda még csecsemőkorukban eladta a lányait Londiniumba. Rengeteget harcoltunk Clover kegyeiért. 14 voltam, mikor fölolvastam neki anyám egyik könyvéből, aminek a címét nem tudom, mert nem volt fedele. De a benne lévő szöveg annyira ritmusos volt, hogy sokszor

még magamnak is felolvastam otthon. Persze titokban. A szöveg nem egybefüggő. Anyám szonetteknek nevezi őket. Clover csak ennyit mondott rá: „Mhm. Ja.” Aztán szájon csókolt. Miután megtudtam, hogy Luka már jóval ezelőtt túl volt ezen a kegyes pillanaton, több hónapig nem szóltunk egymáshoz. Aztán Clover egyszer csak megszűnt a barátunknak lenni. Az apja Londiniumba szánta. Rengeteget adtak volna érte. Az Alston fivérek ezentúl hűguk minden mozdulatát figyelemmel kísérték. De Clover megszökött. Egy hónapra rá kiderült, hogy egy közeli farmon bujkál, egy Amos nevű fiú fogadta be. Clover visszakerült az Alston-farmra, Amos összevert hulláját meg éppen ezen a mezőn találták meg. A bátyuskák még mindig hét lakat alatt tartják Clovert. Évek óta nem láttuk. Nekem hiányzik. Szerintem Lukának is.

– Meséj inkább még Londiniumról – nem akarok többet Cloverre gondolni, Luka meg amúgy is jól mesél.

– Szerintem már mindent elmeséltem.

– Meséj még a konyháról – nem tudok betelni ezekkel a történetekkel, főleg azért nem, mert a konyhai dolgokat Luka mindig csak nagy vonalakban meséli, pedig ezek a legizgalmasabbak.

– Nem tudok többet mondani. Vannak dolgok, amiket nem lehet szavakkal elmondani.

Luka három éve volt Londiniumban a nagyapjával, rokonlátogatáson. A nagybátyja felszolgáló az egyik luxusétteremben, és Lukát is elvitte, de csak a konyháig. Sem a casting-szobát, sem az éttermi részt nem láthatta. De a konyha is elég volt.

– Meséld el megint! – kérlelem Lukát, mire abbahagyja a rajzolgatást, és a távolba bámul. Elkezdődik az emlékezés folyamata, én pedig megborzongok. Ismerem a történetet, de megint hallani akarom.

– Az épületet mi csak az alagútrendszeren keresztül közelíthettük meg. A szabad ég alatt csak az uralkodó osztály tagjai járhatnak. Persze ha a jószok nem jelentenek be esőzést. Az alagútból egy pincészerű folyosóra jutottunk, itt már több volt a fény is, de az egész közlekedő rettentő mocskos és nyirkos volt. Innen egy liftbe léptünk, öregem, még mindig érzem – erre a gyomrához kap, és látom az arcán, hogy gondolatban már teljesen visszament abba a londiniumi étterembe. – Az a szűk fémkalitka nem semmi, haver... Aztán bementünk a konyhába. A falat fehér kockák borították, a gáztűzhelyek szürkék voltak, de csillogtak, érted, csillogtak! És azok a kaják! Semmi zöldség. Semmi táp! Hús, ember. Hús. Volt vörös színű, volt barna színű, volt sárgás, volt, amelyiket valami különleges, fűszeres trutyi borított. Ők úgy nevezik, szósz. És az illatuk... ember! Nem tudom elmondani. Csak álltam és bámultam. Nem messze tőlem a rabszolgák mosogatták az edényeket a szürke göncükben, meg sem álltak beleszagolni a levegőbe.

– Mert fenyítést kaptak volna – hallottam a londiniumi rabszolgaságról, állítólag ki is végezték őket, ha a munkát egy szusszanásra is abbahagyták. A peremvidéken túlról gyűjtik őket össze, ahol még elég nagy a sugárzás. Ezután két hétig

tisztítják őket, mielőtt 24 órátat gürcölnének egy kis répáért vagy káposztáért.

– Tudom, haver – folytatja Luka –, de akkor is, lehet, hogy még rabszolgának is szívesebben elmennék, mint hogy itt rohadjak a semmi közepén.

– Nem hallottál sikolyokat?

– A hentesszoba a konyhától távolabb van. A rabszolgák tologatják be a húsokat, amit a szakácsok rögtön fel is dolgoznak.

Luka arcára nézek, meg kell, hogy kérdezzem:

– Miért érzem úgy, hogy ez a része gyönyörködtet a legjobban?

– Te nem voltál ott. Nem érezted.

– De ezek minket mészárolnak le! Téged! Vagy engem!

– Mikor kifelé mentem, láttam a castingra igyekvők arcát. Mosolyogtak, ember!

– Hogy jó benyomást keltsenek a castingon! – főlemelem a hangom, pedig tudom, hogy nem kéne. – A családjuk ezért vagy 5 évre elegendő zöldséget, magvakat és tápot kap!

Luka kibújik a roncs alól és főlegyenesedik, nagyképpően néz le rám. – Nem értesz semmit, Dem. Semmit.

Közben észre sem vettem, hogy elállt az eső. Vacsorára még pont hazaérek, egy öt percre anyám szobájába is benézek. Alszik, nem zavarom, csak állok az ágya mellett, a szegényes berendezést bámulom. Mostanában egyre többet alszik. Addig legalább nincsenek fájdalmai. Tudom, hogy szerezhetek

pénzt a gyógyszerekre és a kezelésre. Utálok félni. Gyáva vagyok. Gyenge és önző. Nekiindulhatok, de félúton úgylis feladnám. A bátyáimban lenne elég bátorság hozzá, de apám nem engedi. A két büszkeségét soha. Engem szó nélkül elengedne. Tudom, hogy meg kell tennem, de mindig csak halogatom. Utálok félni. Neszt hallok, megfordulok. Apám áll az ajtóban. Nem szól semmit, csak kimegy. Követem.

A bátyáim már az asztalnál ülnek. Norman 23, Olson 25. Sosem felejttem el Luka nagyapjának történeteit arról, hogy az új időszámítás előtt egy fiú rendszerint már 16 évesen elhagyhatta a családját. Sok száz éve még így volt. Erre most semmi lehetőség, a családoknak együtt kell maradniuk. Egyedül a peremvidéken egy hétig sem húznánk. Luka kivétel, rá a nagyapja elég sok mindent hagyott.

Leülök Norman mellé, előttem egy répa és egy kis darab karalábé. Krumpli csak ünnepnapokon kerül az asztalra. Elvégezzük a furcsa liturgiát, ami még apám megboldogult szüleinek a hagyatéka. Szótlanul könyökölünk az asztalon, kezünk összekulcsolva. Apám mormog valamit, de még egyikünk sem kérdezett rá a szövegre. A vacsora nem tart sokáig. A répa utolsó darabján rágódok, mikor apám megszólal:

– Mit lehet egész nap csinálni egy gazonos mező közepén?

Tudtam, hogy most ez a fejezet következik. Mielőtt válaszolhatnék, Olson mormog valamit alig érthetően, de már elég sokszor hallottam ahhoz, hogy kivegyem belőle a puncsi szót. Ez a professzionális nevem családi körben. Már régen nem foglalkozom vele; ha felidegesítem magam, annál rosszabb.

Norman és Olson hangtalanul fölállnak az asztaltól és elvonulnak a szomszéd helyiségbe. Tudom, hogy hallgatóznak.

Apám az asztalra dob egy könyvet. Nincs fedele. Most jönök rá, hogy vacsora alatt mindvégig az ölében volt.

– Szavalj nekem valamit!

A kérése, vagy pontosabban parancsa kellőképpen ledöbcent ahhoz, hogy továbbra se nyissam ki a szám. Apám köztudottan hibátlanul olvas, de még sosem láttam könyvet a kezében.

– Szavalj! – már üvölt, ahogy a torkán kifér. – Hallani akarok valamit! Valami gyönyörűt!

Úgy érzem, itt az idő, hogy felálljak az asztaltól. De mi akadályoz meg benne? Félek? Utálok. Utálok ezt az érzést. Egy velős válasz mellett döntök.

– Most inkább nem.

Apám felugrik, én már reflexből behúzó a nyakam, de csak áll az asztal mellett és bámul rám. Felkapja a könyvet.

– Ebből hogy csinálod ételt? – tesz egy mozdulatot, mint ha felém akarná dobni. – Van valami recepted? Te is csak olyan kannibálsöpredék vagy, mint a városiak! A verseitekkel meg a történeteitekkel. Mondok egy történetet, szavald ezt! Mi megdolgozunk a betevőért. Naphosszat a földeket rójuk, hogy találjunk egy talpalatnyi helyet, ahol valami megterem. Ma a bátyáiddal északon voltunk egész nap. Majdnem elrohadtunk az esőben!

– Ha szóltok, segíték – csak azért mondom, hogy reagáljak valamit, de ezt a kört is lefutottuk több ezerszer. Már várom a szokásos szöveget, ami a munkabírásomat minősíti,

de apám csak elmosolyodik. Egy mozdulattal a kandallóba dobja a könyvet, közben az arcomat vizsgálja. Azt várja, hogy ordítsak. Azt várja, hogy rám jöjjön megint az a roham és összeessek. Arra vár, hogy megint a fejemhez vág hassa, milyen puhány vagyok. Nézem, ahogy a lángok a könyv lapjait nyaldossák. A kezem lassan ökölbe szorul az asztal alatt. Kimeré mozdulattal fölállok.

– Köszönöm a vacsorát!

Kiindulok a szabadba, apám tekintetét a hátamon érzem. Várom, hogy rám szóljon, de nem hallok mást, csak a tűz ropogását.

Újra megkeresem a roncsot. Már vaksötét van, de így most jó. Bebújok a fémkupola alá, mintha a sötétség sem tudna teljesen elrejtteni. A kezem ökölbe szorul, már érzem is az arcomon a hideg földet. A görcsök elképesztő intenzitással jönnek, visszafojtom a lélegzetem, és ráharapok a nyelvemre. Volt már rosszabb is. Még nincs vége a rohamnak, de már döntöttem. Utálom. Utálom ezt az érzést.